

ELINA ERA **KUIN**
FENIX-LINTU

KUIN FENIX-LINTU

Elina Era

KUIN FENIX-LINTU

Romaani

"koska muuta tietä ei ollut..."

© 2021 Elina Era

Kannen suunnittelu: **Books on Demand**

Sisuksen taitto: Elina Era

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: **9789528043980**

HÄÄT	7
LAPSI	25
LAPSENI ON VIETY	61
TAISTELU LAPSESTA ALKAA	113
LASTENVALVOJALLA	121
TAPAAMINEN ESTETTY	132
SOVITTELUISTUNTO	155
TAPAAMISPAIKASSA	161
TOUKOKUUN ODOTUS	194
ENSIMMÄINEN VALMISTELEVA ISTUNTO	199
KOTITAPAAMISET.....	226
TOINEN VALMISTELEVA ISTUNTO	275
YÖN YLI TAPAAMISET	296
LASTENSUOJELUSSA	306
PÄÄTÖSISTUNTO	336
OIKEUDENKÄYNNIN JÄLKEEN	345
KÄRÄJÄOIKEUDEN PÄÄTÖS	350
JÄLKINÄYTÖS	355

HÄÄT

Loppukesän kohokohta olivat häät, johon nuoripari, Marita Olkas ja Jeremias Väistökanas, olivat valmistuneet huolella. Jokainen juhlan yksityiskohta oli hiottu tarkasti ja viimeistellysti.

Luonnollisesti nuoripari myös hieman jännitti juhlanga onnistumista, vaikka kaasot ja bestman olivat heidän apunaan ja tukenaan.

Puoli vuotta kestäneet erilaiset järjestelyt oli saatu nyt päätökseen ja oli juhlan aika. Vihkikirkoksi oli valittu vanha kivikirkko, joka antoi tilaisuudelle sen vaatimat, arvokkaat puitteet.

Elokuisena sunnuntaina, keskipäivän aikaan, kauniin vanhan kivikirkon mäelle kertyi parhaimpiinsa puettuna pieni juhluvierasjoukko. Hyväntuuliset vieraat saapuivat hyvissä ajoin ennen tilaisuuden alkamista. Osa heistä oli ennestään tuttuja, ja toistensa kohtaamisten jälkeen mäelle muodostui vilkkaasti keskustelevia pieniä ihmisryhmiä.

Kuin taikauskusta muuttui kolea ja pilvinen päivä aurinkoiseksi ja lämpimäksi poutasääksi. Kirkonmä-

elle kerääntynyt joukko sai nauttia siitä lämmöstä, joka tänä kesänä oli jäänyt vain odotukseksi.

Vaalea ja eteerinen morsian saapui paikalle. Helena, josta kohta tulisi Maritan anoppi, ihastui näkemästään. Hän koki Maritan äidin kommentin turhana ja kummallisen vähättelevänä.

– Tuollainen siitä nyt sitten tuli – kermakakku.

Helena ei tiennyt, oliko lausahdus tarkoitettu huumoriksi vai vähättelyksi. Morsiamen äidin suusta sanottuna se kuulosti oudolta.

Puku oli sellainen kuin morsian halusi. Helena mietti itsekseen, miten täydellisesti se sopi Maritalle. Se korosti tämän ennestään kapeaa uumaa ja toi paljaat ja kauniit olkapääät sopivasti esille. Marita oli kuin sadun prinsessa ja myös kaunis kasvoiltaan.

Puvun niukkaa yläosaa korosti helmikoriste, ja helmaosa laajeni vannealushameen päälle suurena aaltojen röykkiönä. Morsiuskimpussa oli kermanvaaleita ruusuja, joiden koristeena oli samanlaisia helmiä kuin puvun yläosassa ja morsiamen hiuksissa.

Maritan pitkät ja luonnonvaaleat hiukset oli kerätty onnistuneesti hänen pääläelleen niin, että tietämätön voisi kuvitella niitä lyhyksi. Hiuskruunun koristeenä toistui puvunrintamuksen ja kukkakimpun helmikoristelu.

Toista kautta kirkonmäelle saapui pitkä, tumma ja miellyttävän näköinen urheilijanuorukainen. Hän oli

pukeutunut harmaaseen juhlafrakkiin ja kantoi kevyesti sormissaan kermanvaaleaa ruusua, jonka kiinnittäisi kirkossa rintamukseensa juuri ennen tilaisuuden alkamista.

Kaunis ja näyttävä nuoripari, aivan kuin he olisivat luodut toisilleen. Heidän kasvonsa piirteet ja koko olemuksensa vaikuttivat suorastaan kuninkaallisilta.

Juhlan vaatima vaatetus viimeistelyine kukki-neen ja koruineen loivat loistokkaan, mutta myös hie-man epätodellisen vaikutelman. Kenenkään mieleen ei tullut, että kaikki olisi vain näytelmää ja suurta valhetta.

Kirkossa vasemmalle penkin päähän istuutui suoraselkäisenä Jeremiaan anoppi, Maija Olkas, lyhy-ehkö ja sopusuhtainen nainen. Pyöreäposkinen, silmät ehkä hieman liian lähellä toisiaan, mutta modernit ja kulumistaan ylöspäin kaartuvat silmälasit peittivät sen hyvin.

Maijan viereen istuutui Maritan isä ja Jeremiaan appiukko, Paavo Lahtiniva. Hän oli kookas ja varustettu runsaalla kehon massalla. Päälaen peitti harmaantunut hapsuinen hiuspehko, joka oli kammattu silmiinpis-tävästi otsalle. Suun perusasento oli tiukasti viivamai-nen.

Helena näki Paavon ensimmäistä kertaa ja teki havainnon, että isällä ja tyttärellä on samanlaiset kas-vonpiirteet. Marita on tietysti paljon kauniimpi. Paavo vaikutti ulkonaisesti persoonalliselta tyypiltä. Hänen toisella kupeellaan sananmukaisesti roikkui vanha ol-

kasalkku. Pitkä hihna oli pujotettuna pään yli, kuin pienellä koululaisella. Yllään oleva juhlapuku näytti nuk-kavierulta, jo parhaimmat päivänsä nähneeltä tummalta puvulta.

Paavo ei kelpuutettu saattamaan tyttärtään alttarille ja luovuttamaan Jeremiaalle. Marita ei ollut elänyt isänsä kanssa tavanomaisessa vanhempilapsi-suhteessa, eikä siksi halunnut tätä saattajakseen.

Samalla kohtaa sulhasen puolella istuivat äiti Helena, isä Pekka ja Jeremiaan veljet Jarmo ja Johannes Väistökangas. Jarmo oli veljessarjan vanhin, ja Johannes nuorin, vasta armeijasta päässyt nuorimies.

Pekka Väistökangas oli tynnennäköinen mies, rakenteeltaan hoikka eikä kovin pitkä. Harmaa hiusraja oli paennut korkealle päälaelle. Helena Väistökangas oli hieman puolisoaan lyhyempi, mutta tukevampi. Vaaleat väriraidoin käsitelty lyhyet hiukset oli leikattu epäsymmetrisiksi ja tikkumaisiksi.

Ulkonaisesti sulhasen vanhempi veli oli aivan eri maata kuin nyt vihittävä veljensä. Hän oli vaaleahko ja lyhytkasvuisempi. Perheen kuopus, Johannes, oli ris-tiverinen, hiukan vanhempaa veljeään pidempi, mutta reilusti lyhyempi kuin Jeremias. Jarmolla ja Johannek-sella oli lyhyeksi ajellut hiukset. Jarmo viihtyi kampa-uksessaan muuten vain, mutta Johanneksen hiukset oli-vat sellaiset armeijan jäljiltä. Tällainen hiusmuoti hä-nelle myös jäisi vähäksi aikaa, koska hän oli tullut vali-tuksi Lähi-itään rauhanturvaajaksi. Tehtävän saaminen

oli hänelle iloinen uutinen, vaikka vanhempansa suhtautuivat asiaan hieman huolestunein mielin, mutta kannustaen nuorimmaistaan valitsemallaan uralla.

Sukulaisten lisäksi vierasjoukko koostui nuoremparin ystäväistä siten, että koolla oli sopivasti ehkä 70 henkilöä. Helena ihmetteli itsekseen, miksi Maritan äidin puolelta ei ollut muita sukulaisia kuin tämä itse. Myöhemmin Jeremias kertoi, ettei Maija ollut missään tekemisissä sisarensa kanssa. Heidän välinsä olivat menneet poikki kauan sitten.

Vihkiminen alkoi. Jeremias seisoi bestmaninsa kanssa alttarilla odottamassa morsiantaan, joka saapui kirkon käytävää pitkin kauniin musiikin soudessa taustalla.

– Kyllä hän on kaunis, Helena ajatteli ääneen ja kuuli samaan aikaan vierasjoukosta ihastuksen huokauksen.

Pappi toimitti vihkitoimituksen rutiinilla, ja sormukset pujotettiin molempien nimettömään. Nyt he olivat avio pari.

Ennen kuin vierasjoukko pääsi lähtemään juhlatuloon, seurattiin morsiusparin menoa hääautoonsa. Vieraat seurasivat ennen kaikkea sitä, millä ihmeen konstilla morsian onnistuisi pääsemään sisälle autoon tarvelemättä leveää pukuaan.

Kaikki sujui hyvin. Peltipurkit ja kengän räjähtä maata viistäen he lähtivät kohti juhlataloa. Vieraat pakautuivat kukin omiin kulkuneuvoihinsa ja ajoivat pit-

känä autojonona morsiusparin perässä niin, että kiireisemmät tielläliikkujat pääsivät helposti hitaasti liikkuvan autojonon ohi.

Juhlapaikaksi oli varattu vanha huvila, joka muistutti pientä kivilinnaa. Ympärillä oleva laaja nurmialue ja puisto korostivat linnamaista vaikutelmaa, ja puiden oksien lomassa, kaukana alhaalla pilkahteli meri.

Jo kirkonmäellä Helena oli katsellut nuorta paria, joka hänen mielestään oli kuin prinsessa ja prinssi. Tämä linna oli kuin luotu heidän juhlapaikakseen.

Juhlassa oli teemaan sopivaa ohjelmaa, leikkejä ja puheita. Poikkeuksellisesti vanhempien puheiden pitäjiksi oli valittu nuorenparin äidit. Ensin puhui morsiamen äiti. Hän toi Kahlil Gibranin sanoin esille, kuinka nuoret ammutaan eroon vanhemmistaan kuin jousella. Hän kertoi myös Maritan lapsuudesta ja toivotti Jeremiaan tervetulleeksi sukuun. Helenan mielestä Maijan puhe oli kovin vertauskuvallinen, siitä puuttui todellisuus. Ehkä tuon puutteen korvasi tämän kertomus Maritan lapsuudesta.

Helena puhui maanläheisemmin ja antoi elämän-ohjeita nuorenparin tulevaan arkielämään, vaikka tiesi, etteivät he sellaisia tarvinneet. Vihkiparille oli vain tapana puhua niin. Yllätyksekseen hän sai nuorilta vierailta kiitosta hyvästä puheestaan ja tämä tietysti lämmitti hänen mieltään. Puhe oli siis sopivalla tavalla iskenyt Jeremiaan entisiin urheilutovereihin ja nykyisiin ystäviin. Monet heistä tunsivat Helenan ennestään hä-

nen oltuaan huoltojoukoissa poikansa urheilumatkoilla. Tästä vanhasta tuttavuudesta johtuen Helena sai kokea monien vuosien jälkeen riemukkaita jälleennäkemisiä.

Tanssimusiikista huolehti Etelä-Suomen musiikkibändi. Ulos oli rakennettu katettu alue, jossa oli myös sopiva lattia tanssimista varten. Se oli kuin pienenmuotoinen tanssilava.

Morsiuspari tanssi häätanssinsa kauniisti ja aloitti kaiken virallisuuden jälkeen illan vapaan osan. Tanssia jatkui pitkin iltaa. Viilenevästä illasta johtuen osa vieraista seurusteli ja nautti virvokkeita sisätiloissa.

Illan viimeinen musiikkiesitys oli tarkoitettu yllätykseksi morsiamelle, mutta myös vieraat saivat iloita siitä. Sulhanen lauloi morsiamelleen lemmenlaulun (Samuli Edelmann):

"Miten ja miksi tuntuikaan kuin ystävä vanha oisit?

Ikkunaan tuntemattomaan miksi sä katsoitkaan?

Miten ja miksi vain minut löysit merestä ihmisten?

Miten sä sait mut syttymään roihuksi tunteiden?

Kun kanssas lähden tiedät sen taakseni kääntyisi en koskaan.

Pois surut pyyhin menneisyyden kun huominen sinä oot.

Miten ja miksi lausuitkaan sanoja joita mä ootin?

Miksi sun äänes kuulemaan korvani sattuikaan?

Miten ja miksi tään oven löysit talossa vieraiden, kaduilta vieraan kaupungin luokseni saapuen.

Kun kanssas lähden tiedät sen taakseni kääntyisi en koskaan.

Pois surut pyyhin menneisyyden kun huominen sinä oot."

Laulu meni hyvin, vaikka Jeremiaalla ei ollut aikaisempaa kokemusta orkesterin solistina olemisesta. Esitystä kuulutettaessa veljensä Jarmo ihmetteli äidilleen:

– Meinaako tuo oikeesti laulaa, eihän se osaa.

Helena tiesi, että kaikilla hänen poikasillaan on hyvä laulunääni, kun vain laulaisivat enemmän.

Morsian herkistyi ja pyyhki kyyneleitään, ja samoin teki juhlayleisö. Sulhanen lauloi sydämestään, niin kuin hän tunsu. Tämä uskoi rakkauden kaikkivoipaan voimaan tietämättä, ettei morsian sillä hetkellä tuntenut kovinkaan suuria tunteita. Hänelle oli tärkeintä olla juhlan kaunein ja saada vihdoinkin olla se prinsessa, jota hän oli lapsena leikkinyt. Hän oli nyt lähellä sitä tavoitettaan, joka oli elänyt hänen mielensä sopukoissaan kauan.

Jeremias oli ollut lapsesta lähtien tunneherkkä poika. Hän osoitti avoimesti kiintymystään ja rakkautaan, mutta myös suuttumustaan ja pettymystään. Tänä hän oli maailman onnellisin sulhanen ja avioliitossa maailman ihanimman naisen kanssa. Tässä suuressa juhlassaan hän ei vielä tiennyt, että sitä kaikkea herkkyyttä ja hyvyyttä tulisi joku käyttämään häikäilemät-

tömästi hyväkseen. Hän ei uskonut pahuuteen, eikä ollut 26 ikävuotensa aikana kokenut sellaista henkilökohtaisesti.

Pikkuhiljaa puolen yön aikaan palailivat vieraat koteihinsa. Vain vasta vihitty pariskunta jäi viettämään hääyötään hiljaiseen linnaan.

Seuraavana päivänä nuoret lähtivät häämatkalleen. He menivät Espanjaan, pienelle saarelle. Matka oli ollut täynnä kummalluuksia. Lentokoneessa sulhanen oli pyörtynyt pelkästä väsymyksestä. Laskeuduttuaan lentokentälle morsian oli hukannut laukkunsa wc-käynnillään. Sulhasen ajokortti oli jäänyt Suomeen toisien housujen taskuun. Ajokortti olisi ollut tarpeellinen, koska heillä oli tarkoitus ajella vuokra-autollaan ympäri saarta.

Nuorten tajuttua, ettei Jeremiaalla ollut ajokorttia, hän viestitti äidilleen. He palaisivat kotiin niin pian kuin mahdollista. Jeremias kertoi kaikki, mitä matkalla oli sattunut. Vastausviestistä olisi tullut liian pitkä, joten Helena soitti pojalleen.

– Pysykää nyt vain siellä ja hankkiutukaa lepäämään. Huomenna on uusi päivä ja uudet mahdollisuudet.

Laukut onneksi löytyivät. Nuoret kävivät ylikierroksilla, joten ehkä oli hyvä, että ajokorttia ei ollut. Kiemuraisilla vuoristoteillä ajaminen olisi voinut olla jopa vaarallista.

Nuoreparin ollessa häämatkallaan Helena suunnitteli heille kotiinpaluuyllätystä. Heidän tulopäivänään olisi myös Jeremiaan syntymäpäivä, hän täyttäisi 27 vuotta. Yllätyksen toteuttamiseksi Helena tarvitsi vain pääsyn heidän kotiinsa.

Hän kertoi suunnitelmastaan Maijalle, koska uskoi tämän voivan järjestää pääsyn asuntoon. Asunnon avain oli Paavolla, mutta Maija lupasi kysyä sitä lainaksi.

Kotonaan Helena teki valmiiksi ruuan ja jälkiruokakakun. Palanpainikkeeksi hän osti pullollisen kuohuviiniä. Saatuaan kaiken valmiiksi hän pakkasi tavarat autoonsa ja lähti ajelemaan Etelä-Suomeen.

Maija oli sanonut laittavansa avaimen tiettyyn, hyväksi piilopaikaksi havaitsemaansa koloon, josta se löytyisi helposti. Perille päästyään Helena käveli asunnon seinustalle, pujotti kätensä avainpiiloon ja löysi avaimen.

Avattuaan ulko-oven hän säikähti pahanpäiväisesti. Kuin tyhjästä ilmestyneenä, hänen edessään seisoivat Maija pyyhe kädessään.

Säikähdysten voimasta Helenan toinen käsi haakeutui rinnalle kuin rauhoittamaan sydäntä, ja hän laski kantamuksensa lattialle. Hän oli etukäteen ajatellut, että asunnossa ei olisi ketään. Maijan tulemisesta ei ollut mitään puhetta. Ei hänellä ollut mitään tämän mukanaoloa vastaan, mutta miksi tällainen avainpiilo tarvittiin? Miksi tämä ei kertonut, että halusi tulla mukaan? Olisi

Todellisuuspohjainen romaani. Lapsen syntymän jälkeen Jeremiaalle osoitetaan uskomattomin ja jopa epätodellisilta tuntuvin keinoin, ettei häntä enää tarvita – lapsi on jo saatu. Sanaakaan sanomatta vaimo lähtee ja vie mukanaan heidän yhteisen pienen tyttärensä. Jeremias jää yksin. Salaperäinen viestin kirjoittaja ilmoittaa, että tulevaisuudessa hän saisi olla lapsensa kanssa. Jeremias aloittaa pitkän ja raskaan oikeustaistelun voidakseen tavata lastaan. Hän tulee huomaamaan, että oikeudessakaan isän osa ei ole helppo, sillä vastapuoli tekee kaikkensa, lapsen ja hänen tapaamistensa estämiseksi.

BoD

9 789528 043980